

Joe Morell: Šiandien aš noriu jums kalbėti apie tai, kas man asmeniškai labai brangu ir ką patyriau per pastaruosius metus.

Kalbėsiu apie Dievo malonę.

Titui 2,11-12: „*Nes gelbstinti Dievo malonė pasirodė visiems žmonėms ir moko mus, kad, atsisakę bedievytės ir pasaulio geidulių, santūriai, teisiai ir pamaldžiai gyventume šiame amžiuje.*“

Čia apaštalas Paulius kalba apie Dievo malonę. Dievo malonė yra tai, ko mes nenusipelnėme. Dievo malonė yra tai, ką Jis mums parodė mus išgelbėdamas. O kai tampame išgelbėti, Dievo malonė mus guodžia, laiko ir teikia stiprybės.

Noriu atkreipti jūsų dėmesį, kad 11-12 eil. yra du pagrindiniai žodžiai, parodantys, kaip veikia Dievo malonė. 11 eil. apaštalas sako: „Dievo malonė pasirodė visiems žmonėms.“

Dievo malonė pasirodė ir toliau yra rodoma visiems žmonėms. 12 eil. mums pasako, kokių tikslų Dievas parodė malonę. Kas kartą, kai mums pasirodo Dievo malonė, tai ji mus ko nors išmoko. Negalima atskirti šių dviejų dalykų: Dievo malonės pasirodymo ir to, kad Dievo malonė mus ko nors išmoko.

O dabar pažvelkime į tai iš dviejų pusių. Biblija mums sako, kad Dievo malonė pasirodė kiekvienam žmogui, tačiau ne kiekvienas žmogus tai pripažino. Tai todėl, kad tų žmonių akys buvo nukreiptos į ką nors kita arba dėl nuodėmės jie buvo apakę.

Atkreipkite dėmesį, kad Dievas malonę parodė visiems žmonėms, bet ne kiekvienas tai pamatė ir pripažino.

Atkreipkite dėmesį į antrą dalyką: tas žmogus, kuris Dievo malonę pastebėjo, yra jos ko nors mokomas. Bet čia taip pat yra kita pusė: ne kiekvienas žmogus noriai mokosi. Dievas malonę kiekvienam jūsų rodo nuolatos, bet Jis visada tai daro su tikslu. Tas tikslas – jus išmokyti. Ir Dievas tai daro įvairiais būdais.

Šiandien aš norėsiu pakalbėti apie tris sritis, kuriose Dievo malonė kiekvienam iš mūsų pasirodo ir kaip ši Dievo malonė mus moko.

I. Dievo malonė pasirodo tada, kada mums yra kentėjimų ar sielvarto metas. Ši sritis mane labai paveikė. Bet jūs galite išgirsti klaidingą mokymą, kur sakoma: „Jeigu tu ateisi pas Kristų ir Jį priimsi savo Gelbėtoju, tai tada būsi sveikas. Dauguma žmonių tuo tiki. Iš to naudos turi tie klaidžiamoksliai. Raštas taip nemoko.

Jėzus pasakė Jono 16,33: *„Aš jums tai kalbėjau, kad manyje turėtumėte ramybę. Pasaulyje jūs turėsite priespaudą, bet būkite drąsūs: Aš nugalėjau pasaulį!“*

1 Tesalonikiečiams 3,3: *„kad nė vienas nesvyruotų šiuose suspaudimuose, nes jūs patys žinote, kad tam esame skirti.“*

Verta prisiminti labai daug Biblijos personažų, kurių gyvenimas buvo neatsiejamas nuo kentėjimų: Juozapas, Jobas, Jeremijas, Dovydas, apaštalai, Jėzus Kristus. Kiekvieno šių žmonių gyvenime pasirodė Dievo malonė ir per malonę Dievas juos kažko išmokė. Kai žvelgiame į Raštą, tai ir pamatome, kad, atėjus sunkumų, kentėjimų periodui, Dievas parodo savo malonę.

2 Korintiečiams yra mėgstamiausias apaštalo Pauliaus laiškas, nes jis čia save, galima sakyti, apnuogina. Šiame laiške jis kalba apie savo baimes, problemas ir atskleidžia, kaip jis emociškai į visas tas problemas reagavo.

Kas kartą, kai Pauliui tekdavo kentėti ar iškildavo sunkumai, Dievas parodydavo malonę. 2 Korintiečiams 12,7-9: *„Ir kad perdėm neišpuikčiau dėl gausybės apreikimų, man duotas dyglys kūne, šėtono pasiuntinys, kad mane smūgiuotų ir aš neišpuikčiau. Dėl to tris kartus meldžiau Viešpatį, kad tai nuo manęs atitrauktų. Bet Viešpats man pasakė: „Pakanka tau mano malonės, nes mano stiprybė tampa tobula silpnume. „Todėl mielčiausiai girsiuosi savo silpnumais, kad Kristaus jėga ilsėtųsi ant manęs.“* Apaštalas turėjo dyglį kūne. Kur tik jis

benueidavo, šėtonas nuo jo neatstodavo ir vis smūgiuodavo. Paulius tris kartus kreipėsi į Dievą, kad Dievas iš jo šitą dyglį paimtų, bet Dievas dyglį paliko, bet parodė savo malonę. Dievo malonė jo kai ko pamokė. 2 Korintiečiams 1,3-4a:

„Tebūna palaimintas Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, gailestingumo Tėvas ir visokios paguodos Dievas, kuris guodžia mus kiekviename mūsų sielvarte.“

Apaštalas kentėjo ir Dievas parodė jam malonę pamokydamas jį ir paguosdamas.

2 Korintiečiams 1,8-12: *„Mes nenorime, broliai, palikti jus nežinioje apie Azijoje mus ištikusią negandą. Mes buvome prislėgti daugiau nei mūsų jėgos leidžia – taip, kad nebesitikėjome išliksią gyvi. Bet patys savyje patyrėme mirties nuosprendį, kad pasitikėtume ne savimi, o Dievu, kuris prikelia mirusius. Jis išgelbėjo mus iš mirties nasrų ir tebegelbsti. Juo mes pasitikime, kad Jis mus gelbės toliau, jums padedant malda už mus, kad daugelis dėl mūsų dėkotų už dovaną, per daugelį suteiktą mums. Mes mūsų pasigyrimas yra toks: liudija mūsų sąžinė, kad pasaulyje, o ypač pas jus, mes elgėmės paprastai ir dievišku nuoširdumu, - ne kūniška išmintimi, bet Dievo malone.“*

Apaštalas Paulius kalba apie depresiją. Prisipažįsta, kad yra prislėgtas ir visiškai netekęs drąsos. Bet Dievas čia jam parodė savo malonę tuo, kad Dievo žmonės už jį meldėsi.

Matome, kad apaštalas Paulius kentėjo, bet Dievas parodė malonę ir per malonę jį kai ko pamokė ir paguodė. Jeigu mums dabar yra kentėjimų metas, tai žinokime, jog Dievas parodys savo malonę ir ta malonė mus ko nors išmokys. Ko Dievas mus išmoko?

1. Išmoko, kad niekada mūsų nepaliks, niekada neatsisakys.

Žydams 13,5: *„Gyvenkite be godumo pinigams, būkite patenkinti tuo, ką turite, nes Jis pats yra pasakęs: „Niekad Aš tavęs nepaliksiu ir nepamiršiu.“*

□□□ 2. Išmoko, kad yra Dievo malonės sostas, prie kurio bet kada galime drąsiai ateiti.

2 Korintiečiams 12,9-10: *„Bet Viešpats man pasakė: „Pakanka tau mano malonės, nes mano stiprybė tampa tobula silpnume.“ Todėl mieliausiai girsiuosi savo silpnumais, kad Kristaus jėga ilsėtųsi ant manęs. Patenkintas tad silpnumu, paniekinimais, sunkumais, persekiojimais ir*

priespaulda dėl Kristaus, nes, būdamas silpnas, esu galingas.“

3. Išmokstame paguosti, užjausti kitus lygiai tokia pačia malone, kokią Dievas mums yra parodęs. 2 Korintiečiams 1,4: *„kuris guodžia mus kiekviename mūsų sielvarte, kad mes galėtume paguosti bet kokio sielvarto ištiktuosius ta paguoda, kuria patys Dievo guodžiami.*

4. Išmokstame užduoti Dievui tinkamai suformuluotus klausimus. Kai kenčiame dažniausiai Dievo klausiamo: „Dieve, kodėl man taip nutiko? „Dieve, ar Tu mane myli? Dieve, jeigu Tu tikrai mane myli, tai kodėl man nutiko ši nelaimė?“

Lygiai taip pat buvo ir man. Prieš aštuoniolika metų per automobilio avariją buvo labai sužalotas. Buvo sulaužyti mano kaulai nuo juosmens iki kojų pirštų. Kas dveji metai man darė po vieną operaciją. Jų buvo aštuonios. Paskutinę operaciją darė prieš dvejus metus. Tada jaučiausi labai gerai. O po to vėl pakliuvau į automobilio avariją. Šį kartą buvo sulaužyti šonkauliai ir pažeistas kaklas. Kai pirmą kartą pakliuvau į avariją, sakiau: „Nutiko, tai nutiko“. Kai pakliuvau antrą kartą į avariją, reagavau kitaip. Sakiau: Dieve, kodėl ir vėl pakliuvau į avariją?!“ Po šitos nelaimės kelias savaites buvau piktas, netekęs drąsos ir patekęs į gilią depresiją, tačiau Dievas parodė savo malonę ir ji mane pamokė. Aš išmokau pateikti Dievui teisingai suformuluotus klausimus. Šį kartą aš Dievo klausiau „Dieve, kodėl buvai man toks gailestingas ir leidai išgyventi po avarijos?

5. Išmoko žvelgti į gyvenimą iš amžinybės perspektyvos.

Šis gyvenimas yra trumpas, čia mes kenčiame, tačiau mūsų laukia žymiai geresnis. Šią gerą naujieną mums praneša Laiško Romiečiams 8 skyrius. O ypač Romiečiams 8,16-18: *„Pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai. O jei esame vaikai, tai ir paveldėtojai. Dievo paveldėtojai ir Kristaus bendrapaveldėtojai, jeigu tik su Juo kenčiame, kad su Juo būtume pašlovinti. Aš manau, jog šio laiko kentėjimai nieko nereiškia, lyginant juos su būsimąja šlove, kuri mumyse bus apreikšta.“*

II. Dievo malonė pasirodė bažnyčios tarnystėje ir misijose.

2 Korintiečiams 5,18-20: *„o visa tai iš Dievo, kuris per Jėzų Kristų sutaikino mus su savimi ir davė mums sutaikinimo tarnavimą. Tai Dievas Kristuje sutaikino su savimi pasaulį, nebeįskaitydamas žmonių jų nusikaltimų, ir davė mums sutaikinimo žodį. Taigi mes esame Kristaus pasiuntiniai, tarsi pats Dievas prašytų per mus. Kristaus vardu maldaujame: „Susitaikinkite su Dievu ! „*

Matome, kad esame Kristaus pasiuntiniai. Esame tarnai siųsti tam, kad žmonės susitaikytų su Dievu. Esame Dievo malonės tarnai. Bažnyčia yra Kristaus kūnas ir kiekvienas jos narys yra Jėzaus Kristaus kūno narys. Dievas kiekvienam bažnyčios nariui numatė tarnystę – pasitarnauti likusiems bažnyčios nariams ir visuomenei, kur tas asmuo gyvena. Kai jūs pasitarnaujate kitiems, tai kiti pamato Dievo malonę. Kai evangelizuojame, tai per mus kitiems žmonėms yra parodoma Dievo malonė. Kada jūs tarnaujate misijose, tai tada Dievo malonė yra parodoma įvairiose kitose srityse.

Turite suprasti, kad tarnystė bažnyčioje yra Dievo malonės parodymas kitiems per jus. Ko mus tai moko? Kad Dievas mums davė malonės tarnystę. Ko tai išmoko kitus žmones? Kiti žmonės, matydami jūsų tarnystę jų atžvilgiu, pajaučia Dievo malonę ir ją pamato.

III. Dievas malonę mums parodė Jėzuje Kristuje, kai Jis mus išgelbėjo.

Jono 1,14: *„Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų; mes regėjome Jo šlovę – šlovę Tėvo viengimio, pilno malonės ir tiesos.“*

Jėzus Kristus atėjo į šią žemę. Ką Jis atskleidė apie save? Kad yra kupinas malonės ir tiesos. Jėzus Kristus yra malonė ir absoliuti tiesa. Dievo malonės pasirodymas Jėzuje Kristuje yra tikrosios krikščionybės požymis ir šis požymis krikščionybę atskiria nuo visų likusių pasaulio religijų.

Dievas atėjo į šią žemę, įsikūnydamas į žmogaus kūną, ir mirė ant kryžiaus už visą žmoniją, tuo akivaizdžiai parodydamas, kad yra malonės Dievas ir nenori, kad nors vienas žmogus pražūtų.

Musulmonų religija nieko bendro neturi su gailestingu Dievu, todėl jie Dievo vardu žudo

žmones. musulmonų religija nėra malonės, bet neapykantos religija. O Jėzuje Kristuje yra malonė ir tiesa, kuri mus išmoko, kad Dievas nenori, kad nors vienas žmogus pražūtų. Jis nori visus išgelbėti, atleisti, pripažinti. Dievas nori kiekvienam suteikti gyvenimą, o ne mirtį.

Šitokia Dievo malonė yra parodoma per Evangeliją ir tokios malonės Evangelija moko.

Dievo malonė pasirodė ir ji mus moko, kai yra kentėjimų periodas, kai tarnaujame ir kai tapome išgelbėti, ir kai skelbiame Evangeliją.

Dievo malonė jums pasirodo kiekvieną dieną. Ar ją pastebite? Ar leidžiate šitai pasirodžiusiai malonei jus mokyti? Dievo malonė pasirodė ir mus ko nors moko, o pirmąjį žingsnį Dievo malonė žengia tada, kai mus išgelbėja. Jei dar nesi išgelbėtas, tai nedelsk ir jau dabar tikėjimu atsiliepk į Dievo malonę.

Pasimelskime: „Tėve, į Tave kreipiamės Jėzaus vardu. Dėkojame už Tavo malonę, kuri mums parodo ir mus moko. Tu iš tiesų esi maloningas Dievas, kuris aktyviai kas dieną pasitarnauji savo malone. Padėk mums pastebėti Tavo malonę, ją atpažinti. Padėk mums Viešpatie iš Tavo malonės mokytis. Tėve, jei tarp mūsų yra dar neišgelbėtų žmonių, tai meldžiu, kad jie jau šiandieną, nedelsdami sureaguotų į Tavo malonę. Šito meldžiu Jėzaus vardu. Amen.

J. Morell, misionierius iš JAV

2005-08-07, Marijampolė